

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Εισάγονται με	Εκφέρονται με	Εκφράζουν	Άρνηση	Σε τι χρησιμεύουν
Τους συνδέσμους : <u>ὥς</u>, <u>ὅτι</u>, <u>διότι</u> , <u>ἐπεὶ</u>, <u>ἐπειδὴ</u> , <u>ὅτε</u>, <u>δότε</u>, <u>εἰ</u> (*οι σύνδεσμοι <u>ὥς</u> , <u>ἐπεὶ</u> , στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου χρησιμοποιούνται σαν παρατακτικοί)	1. απλή οριστική 2. δυνητική οριστική 3. δυνητική ευκτική 4. ευκτική πλαγίου λόγου	<u>κρίση</u>	οὐ	ως επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας. Αντιστοιχούν με : 1. αιτιολογική μετοχή 2. εμπρόθετο προσδιορισμό της αιτίας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Ο αιτιολογικός σύνδεσμος **ὅτι** κανονικά βρίσκεται :

α. Μετά από ρήματα ψυχικού πάθους : ἠδομαι , θαυμάζω , χαίρω , χάριν ἔχω , ἀγανακτῶ , αἰσχύνομαι , ἐπιτιμῶ κ.λ.π.

β. Μετά από τις φράσεις : αἰσχρόν (ἐστί) , δεινόν (ἐστίν) , θαυμαστόν (ἐστίν)

Όταν όμως το αἶτιο είναι πιθανό ή μπορεί να αμφισβητηθεί , μετά από τα παραπάνω ρήματα ή εκφράσεις απρόσωπες , η αιτιολογική πρόταση εισάγεται με το **εἰ**. Η πρόταση αυτή ονομάζεται πλαγία αιτιολογική. Σ'αυτήν την περίπτωση η αιτιολογική πρόταση έχει υποθετική απόχρωση , γι'αυτό έχει άρνηση **οὐ** ή **μή**

Παραδείγματα

Εντοπισμός, εισαγωγή, εκφορά, συντακτική θέση.

1. Ἀθηναῖοι ἐνόμισαν λελύσθαι τὰς σπονδὰς , (διότι ~~ἔ~~ χεῖρας ἤλθον)
2. Ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις καὶ ἐμοὶ τις ἀσχολία ἐστί , εἴμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον.
* στο παράδειγμα αυτό παρατηρούμε ότι η αιτιολογική πρόταση ἐπεὶ+ἤκουον ἂν (ἐπεὶ +δυνητ. οριστική) τυπικά μόνο είναι δευτερεύουσα. Στην ουσία είναι πρόταση ανεξάρτητη. Γι'αυτό βρίσκεται στην αρχή ημιπεριόδου. Το ίδιο συμβαίνει με όλες σχεδόν τις αιτιολογικές προτάσεις που εκφέρονται με δυνητική οριστική και εισάγονται με τα ὥς και ἐπεὶ
3. Οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν τῷ κατηγορῷ ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί.
4. Θαυμάζω δ' ἔγωγε , εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται.
5. Οὐ θαυμαστόν εἰ μή τούτων ἐνεθυμήθησαν.